

INSCHRIFT/INSCRIPTION

werktitel (2021)

**Alexander /
Vantournhout
/not
standing
/**

INLEIDING

The in-of inscription – a very basic yet complex prefix-is not the “in”-of inside but the “in”- of into. It is a place-seeking, not a place-being, “in”. Inscriptive gestures can be thought of as gestures that write something into a place. They create place or place-ness out of something that is both a no-where and a no-thing – actions of linguistic mark-making themselves. (The Inscription of Gesture: Inward migrations in Dance, Sally Ann Ness)

Live-dans wordt vaak als iets efemeers of vluchtigs beschouwd, net omdat het in het nu plaatsvindt. “Performance’s only life is in the present. Performance cannot be saved, recorded, documented, or otherwise participate in the circulation of representations of representations: once it does so, it becomes something other than performance,” stelt Peggy Phelan in de openingsregels van haar vaak geciteerde essay 'The Ontology of Performance'.

Bewegingen komen en gaan, ze verdwijnen op het moment dat ze verschijnen, zonder materiële sporen achter te laten. Er zijn alleen de sporen in het geheugen van de toeschouwers. *Inschrift* gaat de confrontatie aan met deze sporen-loos-heid door middel van de opzettelijke productie van afdrucken, of indextekens die aangeven dat er beweging aan voorafging. Dit alles zonder dat de ‘sporen’ steeds een letterlijke afspiegeling zijn van de beweging zoals bijvoorbeeld voetafdrukken dat zijn. Verder wil *Inschrift* ook onderzoeken hoe ‘ingegraveerde momenten’ ook ongedaan gemaakt of ‘uitgewist’ kunnen worden.

Niet alleen de antithetische relatie tussen dans en schrijven staat hier centraal. Er is ook een bredere (politieke) context. Zo worden per definitie bewegingen gecontroleerd, vooral aan de grenzen, en wordt getracht ze zichtbaar te maken en te registreren. Dit lokt tegenbewegingen uit waarbij men onzichtbaar probeert te bewegen, zonder sporen achter te laten - alsof men wil dansen of bewegen enkel in het hier en nu.

INSPIRATIEBRONNEN

a. SWEEPERS (vegers)

Het vegen van het zand – zoals in boven- en onderstaande afbeeldingen - dienen om bij te houden hoeveel mensen de grens van Mexico naar de Verenigde Staten zijn overgestoken. De grenspatrouille veegt het zand met banden en andere DIY-vegers, om het oppervlak schoon te maken. Omdat de migranten meestal 's nachts oversteken, kan de grenspatrouille de volgende ochtend, dankzij het vegen, duidelijker zien waar en hoeveel mensen dat gebied zijn overgestoken, en helpt het vegen om de statistieken up to date te houden. Daarnaast worden ook camera's, warmte- en bewegingssensoren gebruikt.

b. SPOORLOZE SCHOENEN

In reactie op deze opsporingsmethode ontwikkelden de Mexicanen schoenen met tapijt of jute aan de zolen vastgenaaid, waardoor het moeilijker werd om de voetafdrukken in de woestijn te traceren. Deze 'spoorloze schoenen' worden verkocht in winkels, vlakbij de grens, waar ook ander overlevingsmateriaal zoals camouflage-rugzakken, kleding, flessen en medicijnen te koop worden aangeboden.

Omdat de schoenen nog steeds een soort spoor achterlaten, gebruiken migranten soms zelfgemaakte veegmachines van blikjes, flessen, takken etc. die ze achter zich aanslepen om hun eigen voetafdrukken te overschrijven... In het verleden trokken ook soldaten en voortvluchtigen te paard takken achter zich aan om zo hun eigen sporen te overschrijven en minder diepe voetafdrukken achter te laten.

c. IN/EX-SCRIBE

Inschrift is een choreografie die de oorspronkelijke betekenis van het begrip belicht en tegelijkertijd in vraag stelt. De dans laat zijn sporen na door voetafdrukken, maar zodra de dansers zich een paar meter verder hebben bewogen, heeft een tak de sporen al overschreven. Door middel van dit paradoxale moment van in- én uitschrijven probeert Inschrift het publiek bewust te maken van het traject van de danser, vanuit het utopische idee dat men de choreografie van de dansers direct kan visualiseren of correct kan herinneren door het zien van de sporen in het zand.

d. ONMIDDELLIJKE REGISTRATIE

Het vastleggen of uitwissen van bewegingen is niet alleen iets waar grensposten het belang van inzien. Het onzichtbaar maken van bewegingen of het produceren van misleidende inscripties is soms ook een kwestie van leven of dood in de dierenwereld. Daarom is het interessant om te kijken hoe dieren hun directe sporen minimaliseren of veranderen.

Directe registratie is een ipsi- of homolaterale gang van vierpotige dieren (links-linkspoot gevolgd door rechts-rechtsfoot), waarbij het dier elke achterpoot (bijna) direct in de afdruk van de corresponderende voorpoot plaatst. Dit wordt ook wel 'perfect walking' genoemd. Katten kunnen hun sporen dus minimaliseren, want terwijl ze lopen, laten ze een imprint achter die lijkt op een enkele afdruk, in plaats van een dubbele.

Onmiddellijke registratie zorgt voor een zekere houvast voor hun achterpoten bij het navigeren over ruw terrein. Dieren die hun prooi besluipen kunnen zien waar ze hun voorpoten plaatsen, zodat ze geen twijgjes breken of andere geluiden maken. Dan plaatsen de quadrupeds hun achterpoten op dezelfde plek als hun voorpoten, zodat ze geruisloos van plaats naar plaats kunnen bewegen. Katten, katachtigen en ringstaarten, ... zullen zich perfect laten registreren; honden echter, hebben hun vermogen om zich te registreren verloren, net zoals paarden hun vermogen om ipsilateraal te rennen verloren, met uitzondering van IJslandse paarden dankzij het vulkanische landschap op het eiland. Voor Inschrift bestuderen we verder ook nog de bewegingspatronen van dieren zoals slangen, reptielen of waterstriders om ons bewegingsonderzoek te voeden.

CHOREOGRAFISCHE SCHETSEN

We beginnen met de focus op de **precisie van het inschrijven** (langzame en preciaire beweging). Op een podium dat volledig bedekt is met zand verschijnt een danseres. Ze voert voorzichtig een choreografie uit. Op een gegeven moment verdubbelt ze haar sporen/voetstappen en deze vormen vervolgens een uitnodiging voor 1 of 2 andere performers om te volgen.

Een ander scène-idee onderzoekt het begrip '**uitwissen**'. Dansers maken gebruik van wisstrategieën zoals het trekken van een tak (gebonden rond hun middel). Het spoor wordt 'weggeveegd', zodra de dansers verder gaan.

Een fragiele danseres trekt een gigantische veegmachine (gemaakt van bijvoorbeeld vrachtwagenbanden) mee, die de 'grenscontrole' vertegenwoordigt. De beweging is meticuleus, precies berekend. We denken terug aan het idee van Sisylusarbeid. Net zoals in de mythe van de gestrafte Sisyfus veegt de danser tevergeefs de sporen weg die door de anderen telkens opnieuw worden gemaakt.

Na zich vooral te hebben gericht op het idee van sporen, zou contrasterend onderzoek gebeuren door gebruik te maken van **spoorloze schoenen**. Wat voor impact hebben dergelijke objecten op de beweging? En op de herinnering aan die bewegingen?

Video research fase 1: <https://vimeo.com/410129089/1446b85be3>

RELATIE MET EERDERE CREATIES

Er is een inherente link met de manier waarop het bewegingsmateriaal in eerdere creaties werd gegenereerd: de inspiratie uit contexten die niet direct verbonden zijn met hedendaagse dans of theater. (Vecht)sporten, circus maar ook dierfysiognomie en de menselijke motoriek zijn terugkerende inspiratiebronnen. Nu wordt voor het eerst een associatie met een concrete politieke situatie belicht. Ook al is dit laatste een weloverwogen keuze, het effect van de 'verplaatsing' van het geleende of toegeëigende materiaal uit een andere context zal zoals steeds de bovenhand krijgen.

Found footage wordt behandeld als bewegingsmateriaal en choreografisch herwerkt. Het is een vorm van recontextualisering - het werk gaat niet over het pure of formele bewegingskarakter van het materiaal, maar richt zich op het residu van de recontextualisering, dat nog steeds vasthoudt aan het resterende dans-, choreografische-, of bewegingsmateriaal in zijn oorspronkelijke betekenis.

Met andere woorden, het recontextualiseren blijft, zoals de werkwoorden al suggereren, de oorspronkelijke context resoneren (net als sport of circus in *Screws* (2019)). Dit is de kern van het onderzoek dat Alexander Vantournhout steeds opnieuw uitvoert.

Met *Inschrift* wil Vantournhout een nieuwe dimensie toevoegen, namelijk het probleem van de in/ex-scriptie die de notie van choreografie als zodanig oproept. Net als in eerdere voorstellingen zullen ook in *Inschrift* choreografieën worden gemaakt. Hoewel meer reflexief: de choreografie is tegelijkertijd een meta-choreografie (een commentaar op de notie van choreografie), maar zonder conceptueel te worden - de nadruk op fysieke handelingen blijft te belangrijk, zelfs primordiaal.

INFO PERFORMANCE

Team op tour: 10 (6 dansers, 1 tour manager, 2 techniekers, 1 choreograaf / rehearsal director / dramaturge (afhankelijk van de tour))

Duur: 60-90 min

Opbouw: 1 opbouwdag (ov)

Publiek: max. 800 (afhankelijk van de speelplek)

Scène: min oppervlak 10x10 m, liefst vlakke vloer

a. TEAM

Alexander Vantournhout (choreograaf)

Alexander Vantournhout (Brussel, 1989) studeerde hedendaagse dans bij P.A.R.T.S. (Performing Arts and Research Training Studios), de door Anne Teresa de Keersmaeker opgerichte school. Daarna trok hij naar ESAC (Ecole Supérieure des Arts du Cirque) om zich te verdiepen in het rad, jongleren en acrobatie.

Alexanders bewegingstaal wordt beïnvloed door verschillende pedagogische processen en door het feit dat hij in verschillende artistieke domeinen werkt. Twee constanten op zijn artistiek parcours zijn de zoektocht naar creatief en kinetisch potentieel in de lichamelijkeheid en het onderzoek naar de vele aspecten van de relatie tussen de kunstenaar en het object.

In 2014 gaat zijn eerste stuk, **CAPRICES**, in première, een choreografische solo op muziek van Sciarrino. **ANECKXANDER** (2015), een tweede solo, in samenwerking met Bauke Lievens, won de *CircusNext-prijs*, evenals de *Jonge Theaterprijs* en de *Publieksprijs* op *Theater Aan Zee* (Oostende, 2015). Aneckxander werd ook geselecteerd voor het *Aerowaves netwerk*, en voor *Het Theaterfestival* 2016, de prijs voor de meest opmerkelijke Belgische voorstellingen.

Zijn eerste duo **RAPHAËL** (2017) werd - eveneens samen met Bauke Lievens - gecreëerd in het kader van het onderzoeksproject *Entre Être et Imaginer*. In dit onderzoek een methodologie voor artistiek onderzoek in het hedendaagse circus, ondersteund door het onderzoeksfonds van de HoGent/KASK School of Arts, Gent (BE).

In 2018 creëert Alexander met **LA ROSE EN CÉRAMIQUE** een danssolo die de theatrale solo van Scali Delpeyrat op het Festival van Avignon begeleidt. Kort daarna volgt zijn eerste stuk voor 4 mannen, **RED HAired MEN**, dat nu al meer dan 2 jaar in Europa toert.

In **SCREWS** - uit 2019 - begeleidt Vantournhout het publiek met 5 dansers-acrobaten op een trip van *micro-performances*, variërend van korte solo's en duetten tot extensieve groepschoreografieën. Met **THROUGH THE GRAPEVINE** (2020) keert Alexander nu terug naar het concept van een duo-choreografie. Dit is zijn eerste *echte* duet en tot op zekere hoogte geïnspireerd door het concept van **ANECKXANDER** (2015). Het lichaam wordt in een zeer zuivere vorm geherintroduceerd en de voorstelling duikt in het creatieve en kinetische potentieel van fysieke beperkingen, een thema dat in het hele werk van Vantournhout terugkomt.

Alexander is artist in residence in kunstencentrum Vooruit in Gent (2017-2021). Hij is artiste associé de Cirque-théâtre Elbeuf (2020-2021) en CENTQUATRE-PARIS (2020-2021). De

compagnie van Alexander wordt ondersteund door Fondation BNP Paribas voor de ontwikkeling van zijn projecten.

Emmi Väisänen (performer & research medewerker)

Emmi Väisänen (Pieksamaki, Finland) is een hedendaagse danseres, wonende te Brussel. Ze studeerde dans aan Turku Conservatoire en S.E.A.D (Salzburg Experimental Academy of Dance). Na haar studies werkte ze bij Willi Dorner, Julia Schwarzbach, Alexandra Waierstall, ECCE/Claire Croizé en Etienne Guilloteau en Rakesh Sukesh. Ze was ook te zien in *Screws* (2019) van Alexander Vantournhout.

Rudi Laermans (dramaturg)

Rudi Laermans (Brussel, 1957) is professor sociale theorie aan de Faculteit Sociale Wetenschappen van de Universiteit van Leuven (KULeuven). Van 1992 tot 2006 was hij ook verantwoordelijk voor het Centrum voor Sociologie van Cultuur.

Laermans is daarnaast sinds 1995 betrokken bij het theoretische programma van P.A.R.T.S., de internationale dansschool in Brussel onder leiding van A.T. De Keersmaeker. Hij was verder ook gastprofessor op vele kunstacademies zoals de Design Academy in Eindhoven en de Willem De Kooning Academie in Rotterdam, de Koninklijke Deense kunstacademie in Kopenhagen, de Malmö Art Academy en DOCH-School voor Dans en Circus in Stockholm.

Laermans publiceerde tal van essays en boeken over sociale en culturele theorie, culturele politiek en participatie, hedendaagse dans en beeldende kunst. Hij maakt hierbij enerzijds vaak gebruik van een sociologisch perspectief en ontwikkelt anderzijds ook een bredere visie geïnspireerd door de hedendaagse filosofie en politieke theorie. Onder zijn meest recente boeken, *Moving Together: Theorizing and Making Contemporary Dance* (2015) en *Max Weber* (2017, met Dick Houtman).

Laermans was in het verleden al meermaals adviseur van verschillend oud-studenten van P.A.R.T.S. zoals Ula Sickle en Eleanor Bauer. Hij was ook gedeeltelijk betrokken als dramaturg in Alexanders laatste creatie, *Screws* (2019).

b. CREDITS

Concept & choreografie: Alexander Vantournhout

Research medewerker: Emmi Väisänen

Gecreëerd met en uitgevoerd door: Emmi Väisänen en 3 tot 5 andere vrouwelijke performers

Rehearsal director: Anneleen Keppens

Dramaturgie: Rudi Laermans

Lichtontwerp: Harry Cole

Choreografische feedback: Martin Kilvady

Company manager: Esther Maas

Technische productie: Rinus Samyn

Productie- en tourmanager: Aïda Gabriëls

Spreiding: Frans Brood Productions

Beeldmateriaal: Bart Grietens

Productie: not standing (vzw, Beversesteenweg 78, 8800 Roeselare (BE))

Coproductie: tbc

Residencies: tbc

Met de steun van de Vlaamse Overheid.

Alexander Vantournhout is artiest-in-residentie in kunstencentrum Vooruit in Gent, artiste associé van le CENTQUATRE Parijs en Cirque-théâtre Elbeuf.

Alexander Vantournhout wordt gesteund door Fondation BNP Paribas voor de ontwikkeling van zijn projecten.

c. CONTACT

www.notstanding.com

Alexander Vantournhout
alexander@notstanding.com

Company manager
Esther Maas
esther@notstanding.com

Technische productie
Rinus Samyn
rinus@notstanding.com

Productie- en tourmanagement
Aïda Gabriels
aida@notstanding.com

Spreiding
info@fransbrood.com
www.fransbrood.com

**Alexander /
Vantournhout
/not
standing
/**